

baarne Beløb“, og i Stedet indsættes: „den Dels Vedkommende, hvormed de oppebaarne Beløb overstige de i Anledning af Hvervet hafte Udgifter“. Det ærede Medlem fra Langeland fandt dette bedre end Regeringens Forslag. Deri er jeg ikke enig med det ærede Medlem, jeg finder, det er daarligere. Regeringens Forslag vil dog i hvert Fald medføre, at man ved, hvor meget der skal beskattes af disse Beløb, men Flertallets Forslag vil medføre, at der ikke er nogen saadan bestemt Del, der skal beskattes, og derfor vil denne Beskatning virke ganske uensartet. Centralorganisationen for de 4 store Eters Tjenestemænd har rettet en Henvendelse til Udvalget angaaende dette Spørgsmål og bedt om at blive fri for denne Beskatning, og de have deri citeret forskellige Udtalelser af Myndigheder, som til forskellig Tid have udtalt sig om denne Sag. Det ses deraf, at disse Myndigheder have været enige i den Betragtning, at disse Godtgørelser ikke burde beskattes, fordi de ikke vare beregnede anderledes, end at de kun vare en meget tarvelig Godtgørelse for de faktiske Udgifter, vedkommende havde, naar de i deres Tjeneste vare nødsagede til at være borte fra Hjemmet. Jeg maa maaske med den højt-ærede Formands Tilladelse oplæse nogle faa Linier af disse Udtalelser.

Den første Udtalelse findes i en Udvalgsbetænkning fra et Udvalg, som var nedsat angaaende Skattelovene i 1892. Udvalget udtalte der om Lovforslagets § 15, „at Dag- og Dagpengenes Størrelse er fastsat saaledes, at de kun give en rimelig Erstatning for den Udgift, der paaføres den paagældende for Fraværelse fra Hjemmet“. Naar de ere fastsatte paa en saadan Maade, siger det sig selv, at for dem, der skulde betale Skat af disse Penge, vil det blive et direkte økonomisk Tab for vedkommende. Den Finanslovkommission, der har haft Beparelser for Statskassen under Overvejelse, har forespurgt Generaldirektionen for Statsbanerne angaaende de Dagpenge og Rejsegodtgørelser, der ydes Statsbanernes Tjenestemænd, og Generaldirektionen har som Svar herpaa udtalt sig akkurat paa samme Maade, og da denne Skrivelse er fremsendt af Ministeriet for offentlige Arbejder til Kommissionen uden at være ledsaget af nogen Bemærkning, kan man sikkert gaa ud fra, at dette Ministerium har været enig med Generaldirektionen i dens Syn paa denne Ting. Der staar i denne Skrivelse: „Derimod har man — overensstemmende med,

hvad der er udtalt i Skrivelsen herfra af 26. Oktober f. A., 22,872, jfr. Skrivelse af 25. Juni f. A., 13,602, og Ministeriets Skrivelse af 11. Oktober f. A., 3,116 d., E. 2,611 — ikke opført Størrelsen af de Beløb, der ere udbetalte Tjenestemændene som Dag- og Timepenge, idet disse formentlig i de fleste Tilfælde ikke overstige de Udgifter, som paaføres Tjenestemændene ved de særlige Omstændigheder, hvorunder Tjenesten udføres, ja, undertiden endog ere utilstrækkelige til at dække dem“. Det vilde da være en himmelraabende Uretfærdighed, om man vilde kræve Skat af Tjenestemændene af saadanne Indtægter, da disse ere beregnede paa en saadan Maade, at Generaldirektionen paa Forhaand erklærer, at de ofte ere utilstrækkelige til at dække den Udgift, Tjenestemændene have. Endvidere foreligger der en Skrivelse fra Ministeren for offentlige Arbejder ogsaa til Finanslovkommissionen, hvori det hedder: „Da de Beløb, der i Henhold til Lønningslov og Lønningsbestemmelser udbetales Tjenestemændene som Dag- og Timepenge, som Regel ikke skaffe Tjenestemændene nogen virkelig Indtægt, men i mange Tilfælde ere ganske utilstrækkelige, kan der formentlig ikke være Tale om Reduktion af dem.“

I Henhold til disse Udtalelser forekommer det mig, at Flertallet ikke under nogen Omstændighed vil kunne være bekendt at fastholde, at der skal svares Skat af saadanne Indtægter, selv om man siger, at de faktiske Udgifter maa fradrages. Hvorledes er man i Stand til at kontrollere, at det netop vil være de rigtige Udgifter, der fradrages? Det kan vedkommende som oftest ikke en Gang gøre selv, fordi han ikke altid kan skønne over, hvor megen Skade han lider ved at være borte fra Hjemmet. Det vil i alt Fald kun blive ubetydelige Smaabeløb, som Staten vil opnaa ved denne Beskatning. Jeg tror derfor, at man vil gøre klogt i paa dette Omraade at slutte sig til Mindretallets Ændringsforslag Nr. 20, der vil føre til, at man bliver staaende ved det nuværende, hvor der ikke kræves Skat af disse Beløb.

Jeg skal med Hensyn til Diæter for andre offentlige Hverv udtale, at de som Regel, jeg kan gerne sige altid, ere beregnede saaledes, at man ikke har gjort Regning paa, at de skulde give noget Overskud. Hvis man mener, at de ere satte for højt, vil den naturlige Maade at ordne denne Sag paa være, at man nedsætter dem, men ikke, at man giver sig